

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 17. Μαρτίου 30 Ἀυγούστου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. Ἀριθ — 189 — Τριτὴ Φέλλου Δογ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολομοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΑΡΧΟΙ:

Ἐξάμηνος Δογ. 15. — Ἐτησία Δογ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2. — Ἐτησία Δολ. 4

ΣΥΝΟΛΟΣ ΟΧΙ-ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΝΑΙ

Ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Διηγόρου

Ὡς εἶναι γνωστόν, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴν, Γ. Κοφινᾶς, Δ. Αἰγινίτης, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Π. Τσιτσεκλής καὶ Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1923 ἐκθέσεως τῶν πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἔλεγον «ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὥς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Καὶ ἐν τέλει τῆς ἐκθέσεως τῶν ταύτης προσέθετον ὅτι «διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνομεν πρέπον νὰ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύϊ ὡς ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὸ Ἰουλιανόν, καθόσον δηλαδὴ ἀφορᾷ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει, μέχρις οὗ νὰ συνεννοηθῶσι καὶ συναινέσωσιν εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι».

Ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἂν καὶ ἐξ ἐπικρατήσεως Ἐπαναστάσεως προερχομένη, συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὴν γνωμοδότησιν ταύτην τῆς ἀνωτέρω ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς καὶ εἰς τὸ ἐκδοθῆν καὶ δημοσιευθῆν ὑπ' αὐτῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικὸν Διάταγμα ὡς Νόμον τοῦ Κράτους, διὰ τοῦ ὁποῦ μετέβαλε τὸ ἡμερολόγιον μόνον ὡς πολιτικόν, περιέλαβεν ὡς πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον εἰδικὴν διάταξιν, δυνάμει τῆς ὁποίας «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφο-

ρᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

Ὡς ὅμως εἶναι ἐπίσης γνωστόν, παρὰ πάντα ταῦτα καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως, ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τῶν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς ὑποδειχθεισῶν καὶ ὑπὸ τῆς τότε Ἑλληνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως ἀποδεκτῶν γενομένων προϋποθέσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἀνωτέρω μνημονεγομένου καὶ ἰσχύοντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἡ τότε Ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προέβη κατὰ Μάρτιον 1924 εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀπλῆς ἐγκυκλίου τῆς, δυνάμει τῆς ὁποίας μετεβάλλετο τὸ ἰσχύον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει.

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, καίτοι εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, παράνομος καὶ ἀντ' κανονικῆς, ὡς ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως Νόμου ἐχούσης δικαίωμα νὰ νομοθετῇ καὶ δι' ἀντιθέτως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Νομοθετικῆς Ἐξουσίας νομοθετημένα, καὶ ὅχι μόνον δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ ὑποχρεώσῃ οἰονδήποτε εἰς ὑποταγὴν, ἀλλὰ τοῦναντίον δύναται εἰς σύνομουμένην Πολιτείαν νὰ ἐπισύρῃ καὶ ποινικὰς εὐθύνas κατὰ τῶν ἐκδόντων αὐτήν, ἐν τούτοις ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνεφάνισε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀποσχισθεῖσαν τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ διατηρῶσι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλαι. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐπέφερε καὶ τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, τοὺς πι-

στοὺς τῆς ὁποίας διήρσεσεν εἰς Νεοσημερολογίτας καὶ Παλαιοσημερολογίτας πρὸς βλάβην καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ὡς ἄλλως εἶχον προβλέπει καὶ τονίσει οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὡς ἄνω ἐπίσημον Ἐπιτροπὴν, ἐν οἷς καὶ ὁ τότε Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ μετέπειτα γενόμενος καὶ Μητροπολίτης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Καὶ οἱ μὲν Παλαιοσημερολογίται, διακαῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐξ αἰτίας τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας διασπασθείσης ἐνόητος ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ εἰδικώτερον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδέποτε ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ ζητῶσι καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὅπως αὐταὶ ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα διὰ τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου πρὸς ὀριστικὴν καὶ κανονικὴν λύσιν τοῦ ἀναφυέντος τοῦτου ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν σύγκλησιν μάλιστα ἐπανειλημμένως ἐζήτησε καὶ αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἀμφοτέραι αὐταὶ, Κυβέρνησις καὶ Ἐκκλησία, ἀντέτασσον ἐκάστοτε, ὅτι τοιαύτη Σύνοδος εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκληθῇ καὶ συνέλθῃ λόγῳ τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκονται αἱ ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Ἐν τούτοις αἱ συνθηकाὶ αὗται οὐδόλως ἡμipόδισαν τὸν μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμόν τοῦ χρυσοῦ ἱωβηλαίου τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, κατὰ τὸν ὁποῖον συνεκεντρώθησαν εἰς Δαμασκὸν ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὰ τῆς τοιαύτης συγκεντρώσεως παραλαμβάνομεν ἐκ δημοσιεύματος τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» τῆς 13 Ἰουλίου 1954, καθ' ὃ «Δύο Μητροπολίται Ρῶσοι, σταλέντες πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀντεπροσώπευσαν τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας καὶ τὰς ἄλλας ἐντὸς τοῦ Παραπετάσματος ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, πλὴν τῆς ρουμανικῆς, ἡ ὁποία ἀπέσπειλεν ἐπίσης δύο ἐπισκόπους. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, παρὰ τὰς ἐπιθέσεις τῆς «Χουριέτ», ἡ ὁποία ἐπὶ ἡμέρας ἐξαπέλυε μύδρους διὰ τὰς φοβερὰς αἱ τρομερὰς. . . συνωμοσίας ποῦ ἐτεκταίνοντο εἰς τὴν Δαμασκὸν... ἐναντίον τῆς Τουρκίας, ἀπέστειλε δύο Μητροπολίτας Συνοδικούς. Ἀντεπροσώπεύθησαν ἐπίσης τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ ἡ Ἀδελφότης τοῦ Ὄρους Σινᾶ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλεν ὡς ἐκπροσώπους τῆς τοῦς Μητροπολίτας Θεσσαλονίκης καὶ Μεσσηνίας».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἐδλόγως ἐρωτᾶται, διατί δὲν δύναται νὰ συγκληθῇ Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἐνῶ εὐκόλως δύναται νὰ ἐορτασθῇ πανορθόδοξος τὸ ἱωβηλαῖον; Ἡ ἀπάντησις ἄς δοθῇ ἀπὸ τοῦς ἐνδιαφερομένους.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ!

«Ζωή» καὶ «Ζωῖσται»

Οἱ ἀντίπαλοί μας ἐνασμενίζονται νὰ μᾶς χαρακτηρίζουν ὡς ἀντάρτας, ἐπεὶ δὲν ἠνέχθημεν τὴν παράνομον ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν καὶ ἡθελήσαμεν νὰ παραμεινώμεν καλῶς ἐκεῖ, ὅθεν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐξῆλθε κακῶς. Ἀντάρτης ὅμως εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνῶ δὲν ἔχει σοβαροὺς λόγους ἐνστάσεως καὶ ἀναγνωρίζει τὸ κύρος καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκκλησίας, ἀποδέχεται δὲ ὡς κανονικὰς καὶ νενομισμένας ἀπάσας τὰς πράξεις αὐτῆς, ἐν τούτοις διὰ τῶν ἐν γένει ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιδρᾶ καὶ ὑποσκάπτει τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἀντάρτες, διότι κατ' ἀρχὴν εὐρισκόμεθα μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀκηράτου ἐννοίας τῆς ὀρθοδοξίας καὶ διεμαρτυρήθημεν ἐντονώτατα διὰ τὴν παραχάραξιν τοῦ νοήματος αὐτῆς ὑπὸ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων. Διεμαρτυρήθημεν καὶ διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνas μας, ὡς ἔπρεπε εἰς χριστιανούς ὀρθοδόξους, σεβομένους οὐχὶ πρόσωπα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴν καὶ θείαν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀντάρτες δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν ἀντάρτες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν προσωπαπαγεῖς ὁργανώσεις, δι' ὧν ὑποκαθιστοῦν τὸν θεοῦστατον ὁργανισμόν τῆς ἐκκλησίας καὶ παρέχουν διὰ λαϊκῶν χειρῶν ἱερατικὰς εὐλογίας. Θέλετε νὰ τοὺς γνωρίσετε; Παραθέτομεν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Φωνῆς Ἐκκλησίας», 5-8-54 ἐμφραζομένης μετὰ δικαίας ἀγανακτήσεως.

«...Καὶ ἐξηγούμεθα, ἀφ' οὗ προοιμαζόμενοι δηλώσωμεν ὅτι ἐντελῶς ἀπαράδεκτον ὡς ἀντικανονικὸν νὰ παρουσιάζωνται κληρικοὶ διαφημιζόμενοι καὶ μεγαλαυχοῦντες μάλιστα οὐχὶ τόσοσὶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον εἰς Σωματεῖον λαϊκόν, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ἔχῃ χροιάν θρησκευτικὴν, τὴν «Ζωήν».

Ὅταν παρουσιάζεται ἱεροκῆρυξ τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, ὅστις λησμονῶν τὴν ὀφειλομένην τιμὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸ πολὺν γῆρας, ἐγείρει χεῖρα τύπτουσαν κατὰ τοῦ αἰοιδίμου Μητροπολίτου Κιτρους, κυροῦ Κωνσταντίνου, δι' οὗ ὑπεβλήθη μήνυσις κατ' αὐτοῦ. Ὅταν παρουσιάζεται ἕτερος ἱεροκῆρυξ τῆς ἰδίας Ὀργανώσεως ὑποκινῶν τοὺς κομμουνιστὰς εἰς μήνυσιν κατὰ τοῦ πολιοῦ Μ)του Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, τοῦ ὁποῖου τὸν ἔπαινον ἐξαγγέλλουσι τὰ καταπλήσσοντα ἀνθρωπίνην διάνοιν ἀνφιλανθρωπικὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ὅταν ἱεροκῆρυξες Ζωῖκοι δημιουργοῦσι πρὸ ἐτῶν εἰς Τρίκαλα, Κιλίκις, ἂν δὲν ἀπατώμεθα δὲ καὶ εἰς Ἑδεσσαν, περιβάλλον ἀσφυκτικὸν διὰ τοὺς οἰκείους Ποιμέναρχας. Ὅταν παρουσιάζωνται τοιοῦτοι κληρικοὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀποστρέγοντες νὰ συλλειτουργήσωσι μὲ ἐνοριακοὺς ἱερεῖς. Ὅταν κατηγορηθῇ Ζωῖκοι συνιστοῦν εἰς μαθητείας νὰ μὴ ἐξομολογοῦνται εἰς ἐνοριακοὺς ἐφημερίους ὡς ἀδοκίμους, ἀλλ' ἱερεῖς τῆς ὁργανώσεως «Ζωή». Ὅταν ἐσχάτως εἰς Κατερίνην Ζωῖκοι ἠρνήθησαν νὰ μεταδώσωσι τὰ Ἀχρεάντα Μυστήρια εἰς νέους καὶ

νεάνιδας, διότι δὲν ἦσαν ὁπαδοὶ τῆς « Ζωῆς ». Ὁταν κατὰ τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀκαμάτου, παρὰ τὸ γῆρας του, ἡ ἀγγελικοῦ Ποιμένου Σ. Μ)του Δημητριάδου κ. Ἰωακείμ, οἱ ἐν Βόλῳ ἱεροκήρυκες ἀντιπράττουσιν εἰς τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον αὐτοῦ, ἰδρύνοντες ὁμάδας γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κεχωρισμένας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς ἀντίπρᾶξιν μάλιστα τοῦ ἔργου αὐτοῦ δηλ. τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ἀδιαλλαξίαν καὶ ὀξύτητα, ὥστε νὰ πιστεύσῃ κανεὶς, ὅτι οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροκήρυκες τῆς « Ζωῆς » ἱεροποστολικὸν ἔργον ἔχουσι συνήθως ἄλλους καὶ νὰ ὑπονομεύουσι, παντὶ τρόπῳ καὶ μεθόδῳ τὸ ἔργον τῶν Ἀρχιερέων. Ὅταν πλεον ἔχωμεν αὐτὸν τὸν ὑπέροχον βράχον τῆς ἀληθείας, τὸν Εἰσαγγελεῖα Μεσολογγίου, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου Εἰσαγγελικοῦ βήματος βροντοφωνήσαντα, ὅτι ἡ « Ζωή » παρὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς ἔχει τὸ μέγα καὶ ἀπαράδεκτον μειονέκτημα, νὰ τιμᾷ δηλ. περισσότερον ἢ νὰ ἰοῦδαϊον ἢ ἕνα Χριστιανὸν ὅταν οὗτος δὲν εἶναι ὁ παθὼς αὐτῆς. Ὅταν σχηματισμὸς κυριῶν κρούῃ τὰς θύρας, ἐπιβάλλων εἰς τοὺς ἐνοίκους νὰ λαμβάνωσιν τὸν περιοδικὸν « Ζωή » ἐν ἀρνήσει δὲ τούτων νὰ τοὺς κρίπτῃ κατὰμουτρα τὴν ὕβριν « ὅτι δὲν εἶναι Χριστιανοί » ἢ τὴν ἀπειλήν, « ὅτι μεγάλο κακὸν θὰ πάθῃ τὸ σπιτικὸν τῶν ». Ὅταν . . . ὅταν . . . ὅταν . . . πῶς εἶναι δυνατόν ἡ στήλῃ αὕτη νὰ σταθῇ παράπλευρος τῆς « Ζωῆς » ὑμολογοῦσα τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ νὰ μὴν κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν; Θὰ παρουσιασθῶμεν, ναί, θὰ παρουσιασθῶμεν διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ ἔργου τοῦ αἰοδίου Εὐσεβίου Ματθοποῦλου ὅταν εἰς τοὺς κόλπους τῆς « Ζωῆς » ἐπέλθῃ ριζικὴ ἐκκαθάρισις ἀλλαγὴ τακτικῆς, ἀπόλυτος ἐνότις καὶ πειθαρχία αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Εἰμεθα βέβαιοι ὅτι, ἐὰν ἦτο δυνατόν ἐκ τοῦ ὑπερέραν νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ μακαριστοῦ Εὐσεβίου Ματθοποῦλου, δι' ὅσα ἔκτροπα κατεργάζονται οἱ ἐπίγονοι αὐτοῦ, θ' ἐπεφανοβόλη τούτους ὡς κακοὺς ἐργάτας τοῦ ωραίου ἀμπελώντος, ὃν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ του καὶ θὰ δέσται τοῦ Ὑψίστου, ὅπως δώσῃ πλείονα σύνεσιν καὶ Χριστιανικὴν κατανόησιν εἰς τοὺς διοικοῦντας τὰν τὰ τῆς « Ζωῆς » νὰ ἐπαναφέρωσιν δηλ. τὴν ὀργάνωσιν, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐτοποθέτησεν ὁ μακαριστὸς ἱδρυτὴς αὐτῆς. Ἀλλως, δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ γίνωμεν μάντις κακῶν. Ὁ θεοσκεύων Ἑλληνικὸς λαός, κατατοπιζόμενος καὶ διαφωτιζόμενος σιγὰ καὶ κατ' ὀλίγον, οὐδόλως ἄπορον ὅτι σήμερον ἐπυφηνεῖ καὶ ἐγκολπώνεται, αὖριον νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐν κατακρίσει δεικναιολογίαν, ὁπότε ἡ ἀφύπνισις θὰ εἶναι ὀδυνηρά.

Χαράσσοντες τὰς γραμμὰς ταύτας, εἰς ἐπιβεβλημένου καθήκοντος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὴν ὁποῖαν ἀλύπητα, ὑπόπλως δὲ κτυποῦν καὶ ὑπονομεῖουν τοιοῦτοι Ζωῖκοι κληρικοί, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπισύρωμεν καταγωνισμόν ὕβρεων, λοιδοριῶν καὶ συκοφαντιῶν παρὰ τοῦ κερτίνου ἰδία ἐντύπου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι κατ' ἀποκοπὴν ἀνέλαβε τὴν τὴν ἀνάπλαισιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας. Τὸ ἱερὸν λειτουργημὰ τοῦ δημοσιογράφου ἐπελέξαμεν ὅχι δι' ἀργύριον ἢ χρυσίον ἢ ἀπό-

κτησιν θερέτρων ὡς ἄλλοι, ἀλλὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν τόσον βαναύσως συκοφαντοῦσιν, αὐτὴν τε ὡς διοικῶσιν καὶ τοὺς Ἱεράρχας ὡς ποιμένας αὐτῆς, ἐκείνοι τοὺς ὁποῖους ἐὰν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐμμεῖτο τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς, θὰ ἐξεδίωκε μὲ τὸ φραγγέλιον ἀπὸ τοῦ ἱερὸν λειτουργημᾶ, τὸ ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τοιοῦτους ταραξίας κληρικούς. »

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖοι εἶναι οἱ ἀντάρτες, ἐναντίον τῶν ὁποῖων ἀδυνατεῖ νὰ κινήσῃ τὸ κράτος τῶν κανόνων ὁ Παντοδύναμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐνῷ δὲ κολυμᾶται νὰ μᾶς ἀποκαλῇ « τέκνα του » ἐναντίον τῶν ὁποῖων ἐπισεῖ « Παιδαγωγικῶς » τὸ μαστίγιον τῆς ὀργῆς του, χαράσσων τὰς γραμμὰς τῆς χριστιανικῆς Ἐλευθερίας ἐπὶ τῶν παρεῖων μας ἀνέχεται τὰς ὕβρεις τῶν « Ζωϊκῶν » του !! Διὰ τί; Μήπως διότι οἱ « Ζωῖκοι » ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιπροσωπεύωνται εἰς τὴν νεωτέρα Φεράραν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἐβανστον, διὰ τοῦ κομποῦ καὶ ἀρχιεπισκοπεσσίου Ἀρχιμανδρίτου τῶν !

Ποῦ κατήντησε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! νὰ « ἀντιπροσωπεύεται » ἀπὸ ἀσυντάκτους προτεσταντικὰς ὁμάδας, φερουσας κατ' ὀξύμορον σχῆμα τὸ ὄνομα « Ζωή ».

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος Ἐλευθέρας καὶ Ζώσης Ἐκκλησίας.

Ἡσυχαστικὰ θέματα

Ἡ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Μέρος Δεύτερον

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐξετέθησαν οἱ παράγοντες τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐγκληματικότητος. Παρήλασαν ἀπὸ τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου πολλοὶ « ὑπεύθυνοι ». Καίρως ὅμως εἰς τὸ παρὸν νὰ τονώσωμεν καὶ τὴν εὐθύνην ἐνὸς ἐκάστου, ὡς ἀτόμου. Τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι καταιγὶς ἐπερχομένη ἐξωθεν· εἶναι ἀσθένεια ἀναπτυσσομένη εἰς τὴν ψυχὴν ἐνὸς ἐκάστου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅλους μας ἐνοικεῖ ἡ πρὸς τὸ κακὸν ροπὴ, εἶναι ἐνδεχόμενον ὁ *οὐδὲν ποτε* νὰ ἐγκληματῇ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: « ὁ δοκῶν ἐστῆναι βλεπέτω μὴ πέσῃ » Καὶ ἔχει μεγάλο δίκαιον. Ἐκ μικρᾶς ἀπροσεξίας εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ διαπράξῃ τις στυγεράν καὶ εἰδεχθῇ πρᾶξιν. Ὁ Δαυὶδ, ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν δύναμιν του ἠδυνήθη νὰ κατανικήσῃ τὸν φοβερόν Γολιάθ. Εἶχε φθάσει εἰς μέτρα τελειότητος. Ποιὸς θὰ λησμονήσῃ τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ Δαυὶδ πρὸς τὸν Σαούλ; Καὶ ὅμως ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς τοῦ Θεοῦ ἐγκλημάτισεν ! Ἐνὰ ἀπρόσεκτον βλέμμα πρὸς τὴν Βηρσαβὲ τὸν ὠδήγησε εἰς τὸ διπλοῦν ἐγκλημα τοῦ φόβου καὶ τῆς Μοιχείας. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐνδοξος στρατηλάτης εὐερέθιστος ὅμως καὶ θυμώδης. Διαπράττει ἀπαίσιοι ἐγκλήματα, φονεῶν φίλους καὶ συνεργάτας.

Ἐάν τῶρα ἐνδοξοὶ ἄνθρωποι ὑπέπεσαν εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκ μικρᾶς ἀπροσεξίας, ποῖον φόβον διατρέχομεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀδυναμίαις καὶ

συμβατικότητα πορευόμενοι; Ὑπεύθυνος λοιπὸν ἐγκλήματος καὶ ὁ ἑαυτὸς μας ἰ. Ἡ ἡδονή, τὸ συμφέρον, τὸ πάθος, ὁ φθόνος ὁδηγοῦν ὡς μαϊνόμενα κύματα τὴν ὑπόσασθρον ὁλκάδα τῆς ζωῆς μας εἰς τὸ ναυάγιον τοῦ ἐγκλήματος. Προσοχή λοιπόν. Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου! Ἐὰν ἕκαστος ἄνθρωπος ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἤλεγχε μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κατὰ πολὺ περιορισθῇ τὸ ἔγκλημα.

Συχνὰ ἀκοῦμε ὁμολογίας ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι λέγουν, ὅτι «δὲν ἤξερα τί ἔκανα ἐκείνη τὴν στιγμή»

Ἐκτὸς ὅμως τῆς προσωπικῆς μας εὐθύνης, δι' αὐτὸ τοῦτο το ἔγκλημα εὐθυνόμεθα ἔν τινι μέτρῳ καὶ διὰ τὰ ἔγκλήματα τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐγκληματικὰς πράξεις, αἰσθανόμεθα συντριβὴν, λύπην, βουρκώνουν τὰ μάτια μας ἀπὸ πόνον διὰ τὴν κατάπτωσιν αὐτὴν τοῦ ἀδελφοῦ μας, ὑψώνουμε τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχὴν στὸ Θεό, γιὰ νὰ παρακαλέσουμε νὰ φωτίσῃ μὲ τὴν Χάρι του τὸν ἐγκληματία καὶ νὰ τὸν διορθώσῃ; Αἰσθανόμεθα ἀκόμη αὐτὸ τὸ ἅγιο συναίσθημα τῆς ἀδελφικῆς ντροπῆς, ὅπως θὰ συνέβαινε, ἂν ὁ ἐγκληματίας ἦταν μέλος τῆς οἰκογενείας μας;

Καὶ μὲ αὐτὰ τί θὰ συνέβαινε; Ω! Ὅταν πιά τὸν λόγο τὸν πάρη ἡ Ἁγία Συμπόνοια, τότε πολλὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα μποροῦν νὰ προκύβουν! Τότε καὶ τὸ «ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθατε πρὸς με» τοῦ Κυρίου μας μποροῦσε νὰ ἀποτελέσῃ τὸ περιεχόμενον ὁλοκληρου ἱεραποστολῆς ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἐγκληματίου· τότε θὰ ἐπρολαμβάνοντο τοῦλάχιστον «τὰ ἐξ ὑποτροπῆς» ἐγκλήματα, ποὺ ὀφείλονται σὲ ἀθεράπευτες ἀπὸ τὸ μικρόβιον τοῦ κακοῦ ψυχῆς.

Ἀλλὰ ἐὰν ὑπῆρχε ἡ Συμπόνοια καὶ προσπαθοῦσαμε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἱκανοποιούσαμε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰς ὕλικας ἀνάγκας τῶν συνανθρώπων μας, ἴσως τὸ ἔγκλημα θὰ ἀπεφεύγετο τοῦλάχιστον μεταξὺ τῶν ἀπεγνωσμένων ἐκείνων ἀγωνιστῶν τῆς ζωῆς, ποὺ παλαίουν μὲ ἀνυπαρκτὰ ἐφόδια ἐναντίον ἀπείρων ἀναγκῶν.

Πόσο συγκινεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποὺ γιὰ νὰ μὴ παρουν τὸν κατήφορο τὰ κορίτσια ἐνὸς κατοίκου τῶν Μύρων, πῆγαινε τὴν νύκτα καὶ ἔβραζε κρυφὰ στὸ παράθυρο τοῦ δυστυχισμένου σπιτιοῦ χρήματα.

Συμπόνοια καὶ μόνον συμπόνοια.

Νὰ λοιπόν, ποὺ καὶ κάθε ἕνας μας εὐθύνεται γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἄς τὸ προσέξουμε, γιὰτί θὰ μᾶς ζητήσῃ μιὰ μέρα λόγο ὁ Θεός.

Ἐμβάσματα Χειρόγραμῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν ἡλιανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. π. Χρυσόστομον

Σολωμοῦ 25— Ἀθήνας

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Ἐμ. Τσουδερὸν Ὑπουργὸν ἄνευ χαρτοφυλακίου, Ἐλ. Γονῆν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, Στ. Μερκούρη (Βουλευτὴν Ἀθηνῶν) καὶ Μιχ. Καροῦσον Βουλευτὴν Κυνourίας διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τῆς Ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοκευτικῆς μας συνειδήσεως, ὅπερ μᾶς γνωρίζουσι διὰ τῶν ἐπιστολῶν των, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 212)19—8—54 ἐγγράφου μας καὶ τοὺς παρακαλῶμεν ὅπως εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Βουλὴν ὑψώσουν τὴν φωνὴν των καὶ μᾶς ἀποδοθῇ ἡ σφαγιαζομένη μέχρι σήμερον Ὁρθοκευτικὴ μας Ἐλευθερία.

Ἡμεῖς δὲ τοὺς βεβαιούμεν, ὅτι ὄχι μόνον θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως θ' ἀποδείξωμεν καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην μας, ὡς τὴν ἀπεδείξαμεν κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 16ης Νοεμβρίου 1952, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰς ἀναπληρωματικὰς τοιαύτας ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συναγερμοῦ, βέβαιον ὄντες ὅτι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Συναγερμὸς θὰ μᾶς ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὸ νὰ ἐκτελῶμεν ἐλευθέρως τὰ Ὁρθοκευτικὰ μας καθήκοντα τὸ ταχύτερον.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τῆς Πανελληνίου Ὁρθοκευτικῆς—Ἐθνικῆς
Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Ὁ Πρόεδρος
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Βασιλεῖον Σχοινῶν Κέρτετζη—Καλαβρύτων. Ἐπὶ ἐπιστολῆς σας καὶ Τηλῆματος ἐνεργήσαμεν εἰς βουλευτὰς σας. Μᾶς ἐπληροφόρησαν τὸ ἐνδιαφέρον των, πλὴν ὅμως νὰ μὴ παύσετε νὰ τοὺς ἐνοχλήτε ὡς συνεχιστὴ ὁ ἐλεύθερος Ἐκκλησιασμός σας.

Νικ. Στεφανίδην καὶ Κων. Κόντον Καβάλαν, Παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίσετε ἐὰν ἐλάβετε ἀπαντήσεις, ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 365 τῆς 23)5 Ἀγούστου 1954, ὑπομνήματός σας πρὸς ὑπουργοὺς καὶ βουλευτὰς τῆς Περιφερείας σας, τὸ περιεχόμενον τούτων καὶ παρὰ τίνων.

Προεδρεῖον Σωματείου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 75 τῆς 3)9)54 ὑπόμνημά σας πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργοὺς δὲν ἐγκρίνομεν ν' ἀποσταλῇ. Μὲ τὸ ἴδιον πνεῦμα ν' ἀποστείλῃτε ἐγγραφα πρὸς τοὺς βουλευτὰς σας Θεσσαλονίκης ἀπαιτοῦντες συνάμα καὶ ἐγγραφοὺς ἀπάντησίν των.

Ἐλλ. Ὁρ. Κοιν. Γν. Ὁρθ. Χρ. Καλάμας. Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 143 τῆς 23-6)8)54 ἐγγράφου σας γνωρίζομεν, ὅτι ἐὰν θέλετε νὰ δημοσιεύσῃτε τὸ πρὸ πολλοῦ ἀποσταλὲν δημοσίευμα δύνασθε νὰ τὸ τροποποιήσῃτε ὅπως σεῖς νομίζετε. Τὰ φύλλα θ' ἀποστέλονται ἀνὰ εἴκοσι πέντε (25), φροντίσατε ὅμως νὰ ἐξοφληθῇ ὁ παλαιὸς λογισμὸς σας. Ἀναμένομεν ἀντίγραφον τῶν ἀπαντήσεων τῶν βουλευτῶν σας, ἅμα τῇ λήρει των.

Παράρτημα Βουρβούρων—Κυνουρίας. Ἐπὶ τῆς ἀπὸ 13)8)54 ἐπιστολῆς σας γράφομεν σχετικῶς εἰς τὸ ἀνωτέρω εὐχαριστήριον διὰ τὸν βουλευτὴν σας π. Καροῦσον καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως τοῦ λοιποῦ εἴθε κάποις ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὰς φρασολογίας σας.

Ὁ Πρόεδρος
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου

Ἐκκλησίας Παλαιολογοῦμένων κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐπὶ τὸ Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα

Ἐδύλαβέσταντοι ἑρεῖς, ἐντυμότατοι ἡγούμενοι Ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ λοιπῶν Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιῶν

Πλήρης πατρικῶν νοουθεσιῶν ἀλλὰ καὶ τοποθετοῦσα μὲ ἀκριβείαν ὅλα τὰ ζητήματα ἐκκυκλοφόρησε εἰς ἰδιαίτερα τεύχη ἐμπνευσμένη ἐγκύκλιος τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Προέδρου κ. Χρυσοστόμου. Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος μας θὰ παραθέσωμεν τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν, ἐν τῇ πεπονηθήσῃ, ὅτι προσφέρομεν τεραστίαν ψυχικὴν ὀφέλειαν εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὅπως κυριολεκτικῶς θὰ ἐντυφώσῃ εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτὸν λειμῶνα.

Χάρις εἴη πᾶσιν ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ πατρὸς ὑμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλὰ προπάντων κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς, καθ' οὓς κρῖναι, οἷς οἶδε Κύριος, σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης βασανίζεται εἰς τὴν χολὴν τῶν στερήσεων, τῶν θλίψεων τῶν πικριῶν, καὶ διαβιοῦ ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου ἐνός τρίτου παγκοσμίου πολέμου, ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς Ποιμενάρχας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα παρέχουσιν δι' ἐγκυκλίαν τὰς δεούσας ποιμαντορικὰς παρανέσεις καὶ νοουθεσίας εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, πρὸς διαφώτισιν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτοῦ. οὕτως, ὥστε νὰ δύναται τοῦτο μετὰ θάρρους καὶ χριστιανικῆς ὑπομονῆς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ δεινοπαθήματα καὶ τὰ ἀντίθετα τῶν χαλεπῶν καὶ δυσχεμερῶν τούτων καιρῶν.

Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην συναισθόμενοι καὶ ἡμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, τύποις ἐκδίδομεν καὶ ἀπευθύνωμεν εἰς ἅπαν τὸ Ὁρθόδοξον καὶ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιῶν τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον, καὶ ἐπικαλούμεθα σύντονον τὴν σπουδὴν καὶ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς πάντα, ὅσα τὸ πρὸ ὑμᾶς ποιμαντορικὸν καθήκον ὑπεγόρευσε εἰς τὴν πατρικὴν ὑμῶν καρδίαν ἐπὶ ταῖς χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν, ὅτι ταῦτα θὰ συντελέσωσιν εἰς τὸν διαφωτισμὸν καὶ τὴν ἐπίρρωσιν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων ὑμῶν οὕτως, ὥστε νὰ δυνηθῇτε νὰ ἀντιμετωπίσητε σθεναρῶς καὶ μετὰ χριστιανικῆς τῶ ὄντι ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως πάντα τὰ δεινὰ, ὅσα ἐγκυμονεῖ καὶ κυφορεῖ ἡ χαλεπότης καὶ κρισιμότης τῶν καιρῶν, οὓς διέρχεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ναί, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα, πολλὰ μὲν εἰσὶ τὰ δεινοπαθήματα καὶ ἀνέλπιστα τὰ φοβερά κακά, αἵνα περικυκλοῦσιν ἡμᾶς, καὶ πληροῦσιν ἀγωνίας καὶ πικρίας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν εἰσὶ πολλαὶ καὶ θεομίσητοι.

Ἐὰν στρέψωμεν ἐν βλέμμα ἑταστικὸν καὶ ψυχολογικόν, καὶ ἐρευνήσωμεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, Ἐθνικὴν, κοινωνικὴν, καὶ οἰκογενειακὴν κατάστασιν ἡμῶν ἀπὸ χριστιανικῆς καὶ ἡθικῆς ἀπόψεως, θὰ ἴδωμεν, ὅτι δὲν εἴμεθα ἐν τάξει, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέναντι τῆς Πολιτείας, τῆς κοινωνί-

ας, ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας, καὶ ἀπέναντι τῶν ἡθικῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὑποφέρομεν καὶ δυσανασχετοῦμεν. Ἀλλὰ διὰ τοῦτον δυστυχίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἡμῶν αἰτιώμεθα, πότε τὴν τὰ πάντα συνέχουσιν καὶ τὰ πάντα σαφῶς οἰκονομοῦσαν Θεῖαν Πρόνοιαν, πότε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, πότε τὴν Πολιτείαν, πότε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πότε πάντα ἄλλον, ἐκτὸς ἡμῶν αὐτῶν, τῶν κυρίως ἀπευθύνων διὰ τὴν κακοδαιμονίαν καὶ τὰ δεινοπαθήματα ἡμῶν. Σείεται π.χ. τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ εἰς τὴν φοβερὰν ἔκρηξιν καὶ μανίαν τοῦ «Ὁ Ἐγκέλαδος» ἀνοίγει τὸ παμφάγον καὶ ἀβυσσῶδες στόμα αὐτοῦ καὶ καταβροχθίζει τὸ πᾶν, καὶ οἰκίας, καὶ ἐπιπλά, καὶ πολῦντιμα σκευῆ, καὶ ὀλοκλήρους περιουσίας, κτηθείας διὰ πολυτῶν μόχθων καὶ πολυτίμων θυσιῶν καὶ ἀκρωτηριάζει τοὺς ἐνοίκους, ἐνίους δὲ καὶ ἐν μιᾷ ῥοπῇ ἀποστέλλει ἀνοικτιρμόνως καὶ ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ἡλικίας εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀνάγνητον κευθμῶνα τοῦ Ἄδου σκορπίζων τὸ λυγρὸν πένθος καὶ τὸν ἀπελπισμὸν ἐκεῖ, ἐνθα πρὸ ὀλίγου ἐβασίλευεν ἡ εὐτυχία καὶ ἡ οἰκογενειακὴ χαρὰ καὶ θυμῆδι' τότε πάντα ταῦτα τὰ φοβερά καὶ ὀλέθρια κακὰ ἀποδίδομεν εἰς τὸ ἡφαιστειῶδες ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ὄχι εἰς τὰς πολυλάσκαρτας, καὶ ἀδικοπραγίας ἡμῶν, τῶν μόνων ἀπευθύνων, δι' ὅλα τὰ δεινὰ καὶ θλιβερά τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅντως ὁ Πανάγαθος Θεός, «ὁ θέλων τοὺς πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐλίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», ὡς ἀπείραστος καὶ παντὸς κακοῦ ἄμοιρος, οὐδέποτε πειράζει καὶ κακοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτον πειράζει ἡ κακὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ταύτης ἀπότοκος ἀμαρτία, ἥτις, ἀποτελεσθεῖσα ἀποκτείνει τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον αὐτοῦ. Διὸ καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος λέγει φθόνῳ Διαβόλου «εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀμαρτία, καὶ διὰ τῆς ἀμαρτίας ὁ θάνατος» (Ρωμ. 5, 12). Καὶ ὁ Ἰάκωβος : ὁ ἄνθρωπος «πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος» (Ἰακώβ. 1 14).

Συνεπῶς διὰ τὰ δεινοπαθήματα καὶ διὰ τὰς καταστροφὰς πρέπει νὰ αἰτιώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὄχι τὸν Θεόν, καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἥτις ὡς ἄλογος, ἄψυχος καὶ ἀπαθής, προωρίσθη ὑπὸ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ὁ πῶς διὰ τῶν αἰώνων καὶ ἀκαταλήτων νόμων αὐτῆς ὑπηρετῇ καὶ εὐεργετῇ μὲν τὸν ἄνθρωπον ὅταν οὗτος εὐρίσκειται ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, νὰ τιμωρῇ δὲ καὶ κακοποιῇ αὐτόν, ὅταν οὗτος διὰ τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἀδικοπραγιῶν αὐτοῦ περιφρονῇ καὶ παροργίσῃ τὸν Θεόν. Διὸ καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς διαπίστωσιν, ὅτι αἰτία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων καλῶν καὶ κακῶν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ αἱ

Ἡ ἀγγελικὰ καὶ μελέται

ΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΩΝΟΣ

«Κύριε, Κύριε ἐπιβλεπον
ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπὶ
σκεπε τὴν ἀμπελον ταύτην»

Μὲ μίαν ὡραίαν εἰκόνα ἐκ τοῦ γεωργικοῦ βίου παραβάλλει ὁ Κύριός μας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν εὐθύνην τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτήν.

Μὲ ἀμπελῶνα! Φυτόν χρήσιμον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἀμπελουργὸς ἀντιμετωπίζει πολλὰς δυσκολίας διὰ τὴν ἐπιτύχην ἱκανοποιητικῆν καρποφορίαν· ἀλλὰ καὶ πολλοὺς κινδύνους συναντᾷ. Τὰ διάφορα καταστρεπτικὰ ζῶα, τοὺς κλέπτας, τὰ διάφορα μικρόβια, ποὺ καταστρέφουν τὸν φυτικὸν ὁργανισμόν τῆς Ἀμπέλου. τὴν ξηρασίαν καὶ ἄλλα.

Μεγάλη ἡ εὐθύνη τοῦ Ἀμπελουργοῦ! Ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἡ χαρὰ ἐκ τῆς ἱκανοποιητικῆς καρποφορίας!

Πνευματικὸς ἀμπελὼν εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τὸν ἐφύτευσεν ἡ Δεξιὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀμάραντον βράχον τοῦ Γολγοθᾶ. Κλίματα τῆς ἀμπέλου αὐτῆς εἶναι αἱ ψυχαι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Τὴν καλλιεργεῖαν καὶ περιποιῶσιν τῶν κλιμάτων αὐτῶν ἀνέθεσε ὁ Ἐπουράνιος Κηπουρὸς εἰς τοὺς γεωργοὺς.

Ἡ ἐργασία τῶν γεωργῶν αὐτῶν, ἡ ἀνατεθεῖσα εἰς αὐτοὺς ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἐπουρανίου Κηπουροῦ εἶναι δι' αὐτοὺς πηγὴ ὑψίστης, ἐπιζήλου τιμῆς ἀλλὰ καὶ τεραστίων εὐθυνῶν.

Ἐάν καὶ εἰς ἄνθρωπος—ἐνα νοητὸν κλίμα—καταστραφῇ ἀπὸ πνευματικὴν ξηρασίαν ἢ οἱ πνευματικοὶ του καρποί, εὐσέβεια, ζῆλος, ἀγαθοεργία κλαπῶσιν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἔξωθεν τῆς ἀμπέλου κλεπτῶν. ἡ λογοδοσία τῶν θὰ εἶναι φοβερά καὶ ἡ τιμωρία του σκληρά. «Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει» λέγει ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή.

Τεραστία ἡ εὐθύνη τῶν γεωργῶν! Δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ ἄνεσιν, ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν.

Ὁ γεωργὸς καὶ τοῦ μικροτέρου χωρίου τῆς Ἑλλάδος ἀνέχεται καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας. καὶ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος καὶ τὴν ἀπειλὴν τῶν κλεπτῶν, χάριν τῆς ἐλπίδος τῆς καρποφορίας. Ἡ ἐλπίς

διαθέσεις αὐτοῦ, λέγει: «ὃ,τι σπείρει ὁ ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίξει· ὃ σπείρων εἰς τὸ σῶμα, θερίξει φθορὰν καὶ θάνατον, ὃ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν». Ὅθεν βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν κακοδαιμονίαν, εἰς ἣν βυθίζουσι τὸν κόσμον οἱ ἀντιῆσοι καιροὶ καὶ αἱ οἰκονομικαὶ στερήσεις καὶ δυσπραγίαι, ἀποδίδουσι τὰ αἴτια τούτων τῶν δυστυχῶν εἰς τυχαίας συμπτώσεις καὶ εἰς ἑξωτερικὰ ἀπρόβλεπτα γεγονότα, ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως των, εἴτε καὶ εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν καὶ τιμωρίαν, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν λάθη καὶ τὰς κακὰς διαθέσεις αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

αὐτῇ τοῦ διδοῦ θάρρος, ὥστε νὰ μὴ δοκιμάζῃ κόπον ἢ φόβον.

Δὲν πρέπει λοιπὸν κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦλάχιστον ἀναλογία νὰ ἐργάζωνται καὶ οἱ γεωργοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Ἀμπελῶνος! Ἡ καταστροφὴ ἐνὸς φυτοῦ εἶναι ἐντελῶς σχετικὴ. Εἰς τὴν θέσιν του μπορεῖ νὰ φυτευθῇ ἄλλον φυτόν. Ἡ ἀπώλεια ὅμως μιᾶς ἀνθρωπίνης ψυχῆς οὔτε μὲ ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἀντικαθίσταται. Ἰδοὺ λοιπόν, ποῦ στηρίζεται τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης τῶν γεωργῶν τοῦ Ἀμπελῶνος!

Ὁ γεωργὸς τοῦ Ἀμπελῶνος ζεῖ διὰ τὴν πνευματικὴν καρποφορίαν τοῦ ἀμπελῶνος. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς του! Αὐτὸ τὸ ἔργον του! Αὐτὴ ἡ ἀποστολή του!

Ὁ γεωργὸς τοῦ Ἀμπελῶνος πρέπει νὰ εἶναι καὶ φύλαξ ἀγγελος. καὶ πνευματικὸς ἱατρός καὶ ὄργανον παροχῆς τῆς ζωογόνου δρόσου τῆς θείας χάριτος. Καὶ δι' ὅλων αὐτῶν πρέπει νὰ προσέχη, ὥστε νὰ μὴ ἀποσπασθῇ νοητὸν τι κλίμα—ἀνθρωπίνην ψυχὴν—ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Ζωῆς, τὸν Χριστόν!

Ὡ! ἔάν ἤξεραν οἱ γεωργοὶ τοῦ Ἀμπελῶνος τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης των δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἡσυχάζουν. Ὁ Δαυὶδ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐν τῆς ἀγωνίας, ποῦ θὰ τοποθετήσῃ τὴν Κιβωτὸν καὶ ἔλεγε «οὐ δώσω ὕπνον τοῖς βλεφάροις μου καὶ τοῖς κροτάφοις μου νοσταγγόν».

Ἀπειρὸς ἀνωτέραν ἀξίαν τῆς Κιβωτοῦ ἔχει ἡ ἀνθρωπίνην ψυχὴ! Ἐκεῖνη εἶχε τὰ «πεῖρα τὰ λίθινα» αὐτὴ ἔχει τὴν μορφὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνη ἦτο σκεῦος ἱερὸν καὶ σεβάσιμον, αὐτὴ εἶναι ψυχὴ ἀθάνατος, ἐξαγορασθεῖσα διὰ τοῦ Τιμίου Δεσποτικοῦ Αἵματος.

Πρέπει λοιπὸν καὶ ὁ γεωργὸς τοῦ Ἀμπελῶνος νὰ ἔχη τὸ ἄγρυπνον ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀνύστακτον ἀγωνίαν τοῦ Δαυὶδ!

Κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του.

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι αὐτοὶ γεωργοί; Οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ κλήρος ἐν γένει. Ὑψηλὴ ἡ τιμὴ τους· Θεῖον τὸ ἔργον τους. Αὐτοὶ διὰ τῶν μυστηρίων, τῆς διδασκῆς φρουροῦν ἀγρύπνως τὸν ἀμπελῶνα, καλλιεργοῦν τὰ πνευματικὰ κλίματα καὶ ἐνσταλάζουν τὴν δρόσον τοῦ πνεύματος εἰς αὐτὰ.

Γεωργοὶ ὅμως τοῦ Ἀμπελῶνος εἶναι καὶ οἱ γονεῖς. Ὡ! καὶ αὐτοὶ, βοηθοῦν τὸν Ἐπουράνιον Κηπουρὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς φύτεως.

Αὐτοὶ δηλαδὴ φυτεύουν εἰς τὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου—τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ νεαρὰ ἐκεῖνα βλαστάρια, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς Οὐρανογενείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας θὰ εὐδοκίμησωσιν εἰς ὑψηλὰ καὶ καρποφόρα δένδρα τὰ φυτεύουν οἱ γονεῖς. Γεωργοὶ καὶ οἱ γονεῖς, γεωργοὶ τοῦ Ἀμπελῶνος. Ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι ἀλλὰ καὶ ὑπέροχοι εἰς τὸ ἔργον των.

Μήπως ὅμως καὶ οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶναι γεωργοί; Μήπως καὶ ὅλοι ὅσοι ὑπηρετοῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπιποθοῦν τὴν δόξαν αὐτῆς;

Ὅλοι αὐτοὶ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποδώσουν τοὺς καρποὺς ἐάν προσέχουν εἰς τὸ παράδειγμα των.

Τὸ παράδειγμα ζωογονεῖ. Καὶ τὸ παράδειγμα σκοπώνει. Ζωὴ ἁγία καὶ Ἀγγελικὴ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργον τους.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΛΑΜΙΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΕΚΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

«Οὐκ ἐπακολουθήσετε ἐγγαστριμύθοις»

Πολλὰς μεθόδους χρησιμοποιοῖ ὁ Διάβολος διὰ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν χριστιανὸν καὶ αἰχμαλωτίσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Μία ἐκ τῶν ἀπειρῶν καὶ ἀρκετὰ ἀποτελεσματικῶν μεθόδων εἶναι καὶ ἡ λεγομένη «μαντεία». Δὲν πρόκειται περὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς καὶ καταλυθείσης διὰ τῆς Ἀνάμεως τοῦ Σιαυροῦ, ἥτις ἔδρα εἰς τὰ διάφορα μαντεῖα τῆς Λωδώνης, τῶν Δελφῶν κλπ. Πρόκειται, δυστυχῶς, περὶ «χριστιανικῆς Μαντείας» δολίας ἐφευρέσεως τοῦ Διαβόλου.

Καὶ πῶς ἐνεργεῖ ἡ «χριστιανικὴ» αὕτη «Μαντεία»; Διὰ διαφορῶν προσώπων, παρουσιαζομένων δῆθεν ὡς ὁμιλούντων κατ' ἀποκάλυψιν ἢ σύστασιν τῆς Θεοτόκου, τοῦ Σωτῆρος κλπ. καὶ περιπιπτόντων εἰς κατάστασιν ἐκστάσεως,

Οὕτω κατ' ὑπευθύνους καταγγελίας δύο τοιαῦτα πρόσωπα (ἄνδρας καὶ γυναῖκα) παρουσιάσθησαν εἰς Λαμίαν. Αὐτὰ παρουσιάζονται δῆθεν ὡς ὄργανα Θεοκίνητα, ὑποκαθιστώντα τὸν κλῆρον καὶ δίδοντα ὁδηγίαν εἰς τὸ πλήρωμα. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν αὐτῶν δημιουργοῦν σάλον καὶ ἐκθέτουν τὸν ἀγῶνα μας εἰς τὰ ὅμματα τῆς κοινωνίας.

Ἡ ὁμολογία παρὰ τῶν προσώπων αὐτῶν θρησκευτικῶν ἢ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν ἀληθειῶν δὲν εἶναι ποτὲ ἀποδείξεις τῆς ὁρθότητος τῶν πράξεων τῶν.

Καὶ ἡ μαντευομένη εἰς τοὺς Φίλιππους τῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ἔχουσα πνεῦμα πύθωνος ἔλεγε «οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσιν, οἵτινες καταγγέλουσιν ἡμῖν ὁδὸς σωτηρίας» καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἐθεωρήθη ἐνέργεια Χάριτος ὑπὸ τοῦ Παύλου, διότι καὶ ἔσπευσεν οὗτος νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην συνιστᾷ διὰ τοῦ Μωϋσέως τὰ ἑξῆς : «Οὐκ ἔστι ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὁ περιαισθάρων τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἢ τὴν θυγατέρα ἐν πυρὶ, μαντευόμενος μαντεῖαν ἐπάδων ἐπαοιδὴν, κλυδωνιζόμενος, οἰωνιζόμενος φαρμακός, ἱερατοσκοπός, ἐγγαστριμύθος, ἐπερωτῶν τοὺς νεκροὺς, ἐκαταράτος οὗτος ἔσται».

Εἰς τὴν αὐστηρὰν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν, ἥτις ἀφορᾷ καὶ τοὺς Χριστιανοὺς, ἀπαγορεύει πολλὰς δαισιναιμονίας καὶ πλάνας, ἐχούσας εἰδωλολατρικὴν προέλευσιν, ἐν αἷς καὶ τὴν «μαντεῖαν».

«Ἐπικατάρατος» ὁ ἀσκήων! διατί; Διότι ἡ μόνη Δύναμις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἡ Χάρις καὶ τὰ μόνα ὄργανα μεταβίβασεως τῆς Χάριτος Αὐτῆς, οἱ ἱερεῖς!

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνέταξαν τὸν ἹΣΑ'. Κανόνα, δι' οὗ ἐπιβάλλουν ἐπιτίμια εἰς τοὺς ἀπολον τοῦντας τοὺς μάντις καὶ τὰ μαντεῖας αὐτῶν «Οἱ μάντις εἰς αὐτοὺς ἐκδιδόντες, ἢ τοῖς λεγομένοις ἐκατοντάρχαις, ἢ ἡ τοῖς τοιούτοις, ὡς ἂν παρ' ἐκείνων μάθοιεν, ὅτι ἂν αὐτοῖς ἐκαλύπτεσθαι βούλοιντο,

κατὰ τὰ πρόβη ὑπὸ τῶν Πατέρων περὶ αὐτῶν δρισθέντα, ὑπὸ τὸν κανόνα πιπτέωσαν τῆς ἐξαιτίας.....»

Ἐχόντες ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν τῆς Λαμίας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀπέχουν ἀπὸ παντὸς εἶδους μαντείας. Τοὺς δὲ μαντευομένους καλοῦμεν, ὅπως ἐγκαταλείψωσιν τὴν καταστρεπτικὴν τὴν αὐτὴν πλάνην, δι' ἣν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν παραδιδουμένων εἰς τὸν Σατανᾶ καὶ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς ζημιοῦν,

Ἐντολὴ τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου
Γ.Ο.Χ. Ἐκ τῶν γραφείων τῆς Ἐκκλησίας

Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κυκλοφορεῖ εἰς τεύχη ἐβδομαδιαῖα ἡ «Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ χριστιανισμοῦ, μὴν ὀφέλιμος καὶ ἀπαραίτητος εἰς πάντα χριστιανόν. Εἶναι ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ τὴν χριστιανικὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν χριστιανὸν διανοούμενον.»

Ὁ καρκίνος (κάβουρας) ὅταν θέλῃ νὰ φάγῃ καὶ ὀστρακόδερμον (ἄχεβᾶδα ἢ μύδιον) ἐφευρίσκει πονηρὸν τρόπον, διότι τὸ ὀστρακόδερμον ὅταν ἀντικρύσῃ ἐχθρὸν κλείει τὰ ἐξωτερικά του κοῖλα περιφράγματα καὶ προφυλάττει τὴν ἐντὸς αὐτῶν σάρκα του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ προσβολὴ τοῦ ἔχθρου νὰ καθίσταται ἀνενέργητος. Τὴν κάμνει λοιπὸν ὁ κάβουρας. Ὅταν ἴδῃ τὸ ὀστρακόδερμον ὅτι εὐφραίνεται εἰς τόπους γαληναίους, ἔχον ἀνοικτὰ τὰ κοῖλα αὐτοῦ διαφράγματα εἰς τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, τότε κρυφίως βάλλει μίαν ψηφίδα ἄμμου μεταξὺ τῶν ὀστράκων, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ κλείσωσι. Οὕτω μὲ δολιότητα ὁ κάβουρας κατορθώνει νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀντίστασιν τῶν περιβλημάτων καὶ κατατρώγῃ τὴν σάρκα τοῦ ὀστρακόδερον.

Οὕτω καὶ ὁ διάβολος μὲ δολιότητα κατορθώνει νὰ θηροῦ πολλὰς ψυχὰς ἀμερίμως καὶ ἀπροφυλάκτως ἐν ἀμελείᾳ ζωῆς.

Ὁ ὀκτάπους μὲ δολιότητα μεταβάλλεται εἰς τὸ χρῶμα παντὸς εἶδους πέτρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤθελε περιπλεχθῇ διὰ τὰ κυνηγᾷ ὡς πανοῦργος μὲ εὐκολίαν τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα ἐκείθεν διαβαίνουν. Τοιοῦτοι εἶναι κατὰ τὴν προαίρεσιν καὶ ἐκείνοι, ὅσοι λαμβάνουσι ἐξουσίας καὶ μεταβάλλονται κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ ὅταν συναναστρέφονται μὲ σώφρονας τιμῶσι τὴν σωφροσύνην, ὅταν δὲ μὲ ἀκολάστους γίνονται καὶ αὐτοὶ ἀκόλαστοι, μετατρέποντες οὕτω κατὰ τὴν ἀρεσκείαν ἐκάστου τὴν γνώμην των. Τούτους δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀποφύγῃ τις, μῆτε νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βλάβην των, διότι ἔχουσι τὴν πονηρίαν των κεκρυμμένην ὑπὸ τὴν ὑπόκρισιν τῆς εὐλαβείας.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ἀναδιδομένη πτωμαῖνη

Εἶναι ἀπογορευτικὴ ἡ κατάστασις, ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησιαστικότητος. Εἰς ἄλλην σελίδα ἐκθέτομεν τὰς ἀπήψεις μας. Διὰ τοῦ παρόντος σημειώματος ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονώσωμεν τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς δημοσιεύσεως, διηρησμένης ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς δημοσιογραφικῆς φαντασίας, περιγραφῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων καὶ λεπτομερειῶν ἀνθηδίων σκηνῶν. Θὰ πρέπη οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἀπαγορεύσουσιν τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν φιλολογίαν, ἥτις ὀλίγον ἀπέχει τῶν γνωστῶν εὐσαρμογραφημάτων.

Δίδει δὲν πρέπει νὰ ἀναδίδεται πτωμαῖνη καὶ νὰ μολύνῃ τὴν πνευματικὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς πατρίδος μας.

Κοὺ κατήντησέ ἡ Πατρίς μας;

Μέχρι τώρα ἡ Ἑλλάς ἐκπᾶτο εἰς τὴν Οἰκουμένην εἰς τὸ πρόσωπον τῶν σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἢ εἰς τὸ πρόσωπον τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος. Σήμερον ὅμως ἡ Ἑλλάς κατέπεσε ἀπὸ τὸ ἐπιζήλον καὶ ἐνδοξον αὐτὸ ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἀνύψωσαν οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων σοφοὶ τῆς καὶ κατήντησε νὰ θανατῶνται ὡς γυνὴν καὶ ἀνέλκυντον εἰδωλὸν σαρκολατρίας εἰς τὰς διεθνεῖς ἀσέμνους τελετὰς τῶν «Καλλιστείων»! Ἀνυπόμυσθα δι' αὐτὸ καὶ κλαίμεν.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ Εἰς τὰς λεπτομερείας !!

«Μὴ τοῖνον μικρὰ ταῦτα νόμιζε εἶναι, ἀλλὰ σύναγε, πάντα, καὶ ὡς ἐν βιβλίῳ γράφε· ἂν γὰρ σὺ γράψῃς, ὁ Θεὸς ἐξαλείφει· ὥσπερ οὖν, ἂν σὺ μὴ γράψῃς, ὁ Θεὸς καὶ ἐγγράφει, καὶ δίκην ἀπαιτεῖ. Πολὺ τοῖνον βέλτιον παρ' ἡμῶν αὐτὰ γράφῃναι καὶ ἄνωθεν ἐξαλειφθῆναι, ἢ τοῦναντίον, ἡμῶν ἐπιλαθόμενων, τὸν Θεὸν αὐτὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεγκεῖν τῶν ἡμετέρων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἰν' οὖν μὴ τοῦτο γένηται, πάντα μετὰ ἀκριβείας ἀναλογιζώμεθα καὶ ἐρρήσωμεν πολλῶν ἑαυτοὺς ὑπευθύνους ὄντας· τίς γὰρ πλεονεξίας καθαρὸς; (μὴ γὰρ μοι τὸ μέτρον εἴπῃς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν τῷ μικρῷ τὴν αὐτὴν δόσωμεν δίκην, τοῦτο ἐννόει, καὶ μετανόει) τίς ὕβρεως ἀπήλλακται; (Τοῦτο δὲ εἰς γένεσιν ἐμβάλλει). Τίς λάθρα τὸν πλησίον οὐκ ἐκακηγόρησε; (Τοῦτο δὲ βασιλείας ἀποστερεῖ) Τίς οὐκ ἀπενόηθη; (Οὗτος δὲ πάντων ἀκαθαρτότερος) Τίς οὐκ εἶδεν ἀκολάστοις ὀφθαλμοῖς; (Οὗτος δὲ μοιχὸς ἀπληρτισμένος) Τίς οὐκ ὠργίσθη τῷ ἀδελφῷ εἰκῇ; (Οὗτος δὲ ἐνοχὸς τῷ συνεδρίῳ) Τίς οὐκ ὤμοσε; (Τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ πονηροῦ) Τίς οὐκ ἐπίωρκεσεν; (Οὗτος δὲ πλέον ἢ τοῦ πονηροῦ) Τίς οὐκ ἐδόουλευσεν τῷ μαμμῶν; (Οὗτος δὲ τῆς γνησίας ἐξέπεσε τοῦ Χριστοῦ δουλείας) Ἐχὼ καὶ ἕτερα μείζονα τούτου εἰπεῖν· ἀλλ' ἄρκει καὶ ταῦτα, καὶ ἵκανὰ τὸν μὴ λίθινον ὄντα μηδὲ σφόδρα ἀνάσθητον εἰς κατάνυξιν ἀγαγεῖν.

Ἐκ τῆς ΜΑ'. ὁμιλίας τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπασαὶ αἱ ὑπηρεσίαι περιοδικοῦ μετεφέρθησαν ἐκ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 7 εἰς τὴν ὁδὸν Σολωμοῦ 23—Μπότσαση.—Ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἀγῶνος Σολωμοῦ 25.

Λειτουργία, ὑπενθυμίζουσα ἐποχὴν Τουρκοκρατίας

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ εὐλαβεστάτου Κυρίου Κ. Ἀντωνοπούλου ἐκ Λαμίας, πληροφοροῦμεθα τὸν Ἐκκλησιασμόν τῶν ἀδελφῶν τοῦ παροστήματος κατὰ τὴν 15ην Ἀγροῦστου, ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ διώκται «ἐδιπλοσφράγισαν» τὸν Ἱερόν Ναόν, διὰ τὸν ὁποῖον «κινεῖς ἀπὸ τοὺς πολιτικούς τοῦ τόπου μας δὲν ἐνδιεφέρθη», ἡγαγόντο νὰ πᾶνε ἐξω τῆς Λαμίας εἰς ἡσυχίαν καὶ ἀφαλὲς μέρος νὰ λειτοουργήσουσιν, σ' ἓνα μακρὺν ἐξοικλήσι. Ταλαιπωρία, κόπος, ἀγῶνας, ποὺ γεννοῦν ὅμως κατάνυξιν καὶ εὐσέβειαν εἰς τὴν διωκωμένην ψυχὴν. Λειτουργίαι ποὺ μᾶς θυμίζουσιν Τουρκοκρατίαν. Τὸ ἔργον δὲ τῶν τότε Πασάδων καὶ Βεζυρῶν συνεχίζουν οἱ παντὸς εἶδους «Σεβασμιότατοι» τῆς ἐποχῆς μας.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ ἐνισχύουν τὸ φρόνημα καὶ αὐξάνουν τὴν μαχητικότητα. Ἰδοὺ πῶς καταλήγει ὁ εὐλαβὴς ἐπιστολογράφος μας, διεγερνέων καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ:

«Ἀδελφωμένοι ὅλοι μὲ δὴγῶ, τὸν γηραὶδ ἡγήτη μας καὶ Ἄγιον Πατέρα μας κ. κ. Χρυσόστομο καὶ πάντας τοὺς αγωνιζομένους ἱερεῖς μας, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, θὰ βαδίσωμεν μέχρις ὅτου λάμψῃ ἡ Ὁρθοδοξία, πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν». Ἡ Νίκη μόνον μὲ ἀγῶνας κατακτᾶται.

Ἀπορίαι

Καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἡγήθη νὰ χορηγήσῃ ἀδειαν μεταβάσεως εἰς Ἄγιον Ὅρος εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀγροσύτην Καντιώτην. Ποῦ νὰ ὀφείλεται ἡ ἀρνήσις αὐτῇ; Εἴμεθα περίεργοι νὰ ἴδωμεν πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἀδικαιολόγητος αὐτῇ πατριαρχικῇ ἀφαιρέσει!

Νεκρολογία

Εἰς τοὺς κόσμους τῆς αἰωνίας καὶ ἀλήτου χαρᾶς μετέστη ὁ ἐκ Σάμου ἀδελφὸς Κωνσταντίνος Περγίκης, καθηγητῆς Ἑνῶν γλωσσῶν. Οὗτος ὑπῆρξε πρότυπον ἀγαθοῦ καὶ ἐξερρέτου χοροῦ καὶ ἐκτενέτου μέλους τῆς Διοικουμένης Ἐκκλησίας.

Οὗτος ἐκηδεύθη ἄνευ ἱερέως.

Ῥαυτὸς ἀπῆλθε ἐξ ἡμῶν, ἐγκαταλείψασα εἰς ἡμᾶς μνήμην ἐναρέτου καὶ χριστιανικῆς οἰκοδοποιότητος καὶ ἡ ἀδελφὴ Εὐγενία Λαπατά. Κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς παρενέβη πλησίον τῆς ὁ πατὴρ Μερχούριος.

Τὸ ἔργον τῆς φαίνεται εἰς τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν ἀγωγήν τῶν τέκνων τῆς. Αἵμα ὄχι μόνον ἐσεβάσθησαν τὰς ἐντολάς τῆς, ἀλλὰ τηροῦν πιστῶς καὶ τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτά.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σερμάνης

Θεμιστευκλέους 33. — Ἀθήναι